

CARLEY
FORTUNE

*Vara
Iubirii
Noastre*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

Acum

AL PATRULEA COCKTAIL PĂRUSE O IDEE BUNĂ. LA FEL și bretonul, dacă mă gândesc bine. Dar acum, când mă chinui să descui ușa apartamentului meu, am o bănuială că s-ar putea să regret acel ultim cocktail mâine-dimineață. Poate și bretonul. Astăzi, când m-am așezat în scaunul de la coafor pentru un tuns, June mi-a spus că aproape întotdeauna este o idee foarte proastă să-ți faci breton după o despărțire. Dar June nu mergea în seara aceea la petrecerea de logodnă a prietenei ei, după ce abia rămăsese fără partener. Bretonul era în regulă.

Nu spun că aș fi încă îndrăgostită de fostul. Nu sunt. Nu am fost niciodată. Sebastian este cam snob. Un jurist carierist dintr-o corporație, care nu ar fi rezistat nici măcar o oră la petrecerea lui Chantal fără să strâmbe din nas la băutura-rețetă-originală aleasă, făcând referire la nu știu ce articol a citit el în *New York Times* cum că Aperol Spritz ar fi „depășit”. În schimb, s-ar fi prefăcut că studiază lista de vinuri, punându-i barmanului întrebări enervante despre *terroir* și aciditate și alegând, indiferent de răspunsuri, un pahar din cel mai scump vin roșu. Nu că ar avea gusturi excepționale ori că ar ști prea

multe despre vin, că nu știe. El cumpără doar chestii scumpe ca să dea impresia de cunoscător.

Am fost împreună cu Sebastian șapte luni, relația aceasta având meritul de a fi cea mai lungă de până acum. Într-un final, el a spus că nu știa exact cine sunt. Și avea dreptate.

Înainte de Sebastian, tipilor pe care îi alesesem le plăcuse distracția, nepărând să-i deranjeze relațiile mai relaxate. Când l-am cunoscut pe el, m-am gândit că a fi un adult serios însemna că trebuia să găsesc pe cineva cu care să devin un adult serios. Sebastian a părut să corespundă. Era atrăgător, citit și avea o carieră de succes, apoi, în ciuda faptului că era cam plin de el, putea discuta cu oricine aproape despre orice. Dar mie tot mi s-a părut dificil să împart cu el prea multe din părțile mele componente. Învățasem cu mult timp în urmă să-mi înăbuș tendința de a lăsa să-mi iasă nefiltrate din gură gânduri la întâmplare. Mi se părea că făceam o treabă bună dând relației o șansă reală, dar până la urmă, Sebastian mi-a recunoscut indiferența, și a avut dreptate. Nu-mi păsa de el. Nu-mi păsa de niciunul dintre ei.

Pentru mine exista unul singur.

Iar acela dispăruse de mult.

Așa că îmi face plăcere să-mi petrec timpul cu bărbați și apreciez felul în care sexul îmi oferă o scară de urgență pe unde să evaderez din propria minte. Îmi place să-i fac pe bărbați să râdă, îmi place să am companie, îmi place să mai iau din când în când câte o pauză de la vibratorul meu, dar nu mă atașez și nu aprofundez.

Încă bâjbâi cu cheia în mână – *serios acum, ce naiba are yala asta?* –, când telefonul începe să bâzâie în poșetă. Ceea ce e cam ciudat. Nimeni nu mă sună atât de târziu. De fapt, pe mine nu mă sună nimeni niciodată,

cu excepția lui Chantal și a părinților mei. Dar Chantal este încă la petrecerea ei, iar părinții mei sunt în vacanță la Praga și nu s-au trezit încă. Bâzâitul se oprește exact când reușesc să deschid ușa către micul meu apartament cu un dormitor. Verific în oglinda de la intrare și observ că rujul mi s-a șters aproape de tot, în schimb bretonul meu arată destul de fenomenal. *Să mă pupi undeva, June.*

Încep să-mi deschei sandalele aurii cu barete pe care le port, o șuviță neagră de păr alunecându-mi peste față, când telefonul începe iar să bâzâie. Îl scot din poșetă și, cu o sanda scoasă, încerc să ajung la sofa, privind încruntată mesajul „apelant necunoscut” de pe ecran. Probabil eroare.

— Alo? răspund eu, aplecându-mă să-mi scot și cealaltă sanda.

— Percy, tu ești?

Mă îndrept de spate atât de repede că trebuie să mă prind de brațul sofalei ca să nu cad. *Percy*. Nimeni nu-mi mai spune așa. În prezent, aproape toată lumea îmi spune *Persephone*. Uneori sunt *P*. Dar niciodată *Percy*. Nu mai sunt *Percy* de ani buni.

— Alo... *Percy*?

Vocea este gravă și catifelată. Este o voce pe care nu am mai auzit-o de mai bine de zece ani, dar atât de familiară, că am brusc treisprezece ani din nou, sunt unsă toată cu cremă de soare SPF 45 și citesc cărți de buzunar pe terasă. Am șaisprezece ani și-mi scot hainele de pe mine ca să mă arunc în lac, goală și lipicioasă după terminarea turei mele de la Taverna. Am șaptesprezece ani și sunt întinsă pe patul lui Sam într-un costum de baie ud, urmărindu-i degetele lungi mișcându-se deasupra manualului de anatomie din care învață, stând la picioarele mele. Simt cum sângele fierbinte îmi năvălește

în obraji cu un vâjâit, iar ticăitul ritmic, compact al inimii îmi invadează timpanele. Respir tremurat și mă așez, cu mușchii stomacului încordați.

– Da, reușesc să îngaim, iar el scoate o răsuflare prelungă, de ușurare.

– Charlie la telefon.

Charlie.

Nu Sam.

Charlie. Fratele greșit.

– Charles Florek, mă lămurește Charlie, începând să explice cum mi-a găsit numărul – ceva despre un prieten al unui prieten și o relație de la revista unde lucrez –, dar aproape că nici nu-l ascult.

– Charlie? îl întrerup eu. Am vocea ascuțită și rigidă, o parte spritz și două părți șoc. Sau trei părți dezamăgire maximă. Pentru că *această* voce nu este a lui Sam.

Dar bineînțeles că nu este a lui.

– Știi, știi. A trecut mult timp. Dumnezeuule, nici măcar nu știu cât timp a trecut, spune el, și sună a scuză.

Dar eu știu. Știu exact cât timp a trecut. Țin socoteala.

Au trecut doisprezece ani de când l-am văzut pe Charlie. Doisprezece ani de la acel weekend catastrofal de Ziua Recunoștinței, când totul s-a năruit între mine și Sam. Când eu am distrus totul.

Obișnuiam să număr zilele până când familia mea mergea la cabană, ca să-l pot revedea pe Sam. Acum el este o amintire dureroasă, pe care o țin ascunsă adânc în sufletul meu.

Mai știu și că sunt mai mulți anii fără Sam decât cei pe care i-am petrecut cu el. De Ziua Recunoștinței care a marcat șapte ani de când îi vorbisem ultima oară,

am făcut un atac de panică, primul după mulți ani, și am băut o sticlă și jumătate de roze. A fost o senzație monumentală: în mod oficial, fusesem mai mulți ani fără el decât fuseserăm împreună la lac. Plânsesem cu niște suspine groaznice, ca niște gemete, pe podeaua de gresie a băii, până am leșinat. Chantal a venit la mine a doua zi, cu niște mâncare unsuroasă la pachet, și mi-a ținut părul la spate cât am vomitat, lacrimile șiroindu-mi pe față, iar eu i-am povestit tot.

— A trecut o veșnicie, îi spun lui Charlie.

— Știu. Și-mi cer scuze că te sun atât de târziu, spune el. Vocea lui seamănă atât de tare cu a lui Sam, că doare, de zici că aș avea o bilă de aluat blocată în gât. Îmi amintesc când aveam paisprezece ani și îmi era aproape imposibil să-l deosebesc pe Sam de Charlie la telefon. Îmi amintesc că în vara aceea am observat și alte lucruri la Sam.

— Ascultă, Pers. Te sun cu niște vești, spune el, folosind numele pe care îl folosea cândva, dar mult mai serios acum decât Charlie cel de odinioară. Îl aud respirând pe nas în telefon. Mama a decedat acum câteva zile, și eu... știi, m-am gândit că ai vrea să știi.

Cuvintele lui se izbesc de mine ca un tsunami, iar eu mă chinui să le înțeleg pe deplin sensul. Sue a murit? *Sue era tânără.*

Nu reușesc decât să scot un sunet hârșâit.

— Ce?

Charlie pare vlăguit când răspunde.

— Cancer. Se lupta cu el de câțiva ani. Suntem devastați, desigur, dar se săturase să tot fie bolnavă, mă-nțelegi?

Și nu pentru prima oară, am impresia că cineva a furat scenariul vieții mele și l-a scris complet greșit. Pare imposibil ca Sue să fi fost bolnavă. Sue, cu zâmbetul ei

larg și cu pantalonii ei scurți din denim și cu coada ei de cal blond-argintie. Sue, care m-a tratat ca pe o fiică. Sue, despre care am visat că poate îmi va fi soacră într-o bună zi. Sue, bolnavă de ani de zile, iar eu nu am știut nimic. Ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să fiu acolo.

— Îmi pare nespus, nespus de rău, încep. Eu... Nici nu știu ce să spun. Mama ta a fost... a fost... Se simte panica în glasul meu.

Fii tare, îmi spun. Ți-ai pierdut dreptul asupra lui Sue cu mult timp în urmă. Nu ai voie să te lași înfrântă acum.

Mă gândesc la cum a crescut Sue singură doi băieți, în timp ce a administrat Taverna, și la prima oară când am cunoscut-o, când a venit la noi acasă pentru a-i asigura pe părinții mei mult mai în vârstă că Sam era un copil bun și că ea avea să stea cu ochii pe noi. Îmi amintesc când m-a învățat cum să duc trei farfurii într-o mână și când mi-a spus să nu accept mizerii de la niciun băiat, nici măcar de la cei doi fii ai ei.

— Ea a fost... totul, spun eu. A fost o mamă atât de bună.

— A fost. Și știu că a însemnat foarte mult pentru tine când eram mici. Cam de-aia te-am și sunat, spune Charlie șovăitor. Funeraliile sunt duminica asta. Știu că a trecut mult timp, dar eu cred că ar trebui să vii. Vii?

Mult timp? Au trecut doisprezece ani. Doisprezece ani de când am venit cu mașina până în nord, în locul care a însemnat pentru mine acasă mai mult decât oricare altul. Doisprezece ani de când viața mea a luat-o spectaculos razna. Doisprezece ani de când nu l-am mai văzut pe Sam.

Dar nu există decât un singur răspuns.

— Bineînțeles că vin.

2

Vara, cu șaptesprezece ani în urmă

NU CRED CĂ PĂRINȚII MEI AU ȘTIUT, CÂND AU cumpărat cabana, că în casa de alături locuiau doi băieți adolescenți. Mama și tata au vrut să am un loc unde să evadez din oraș, o pauză de la ceilalți copii de vârsta mea, iar băieții Florek, care erau nesupravegheați mare parte a după-amiezilor și serilor, au fost probabil o surpriză la fel de mare pentru ei precum au fost și pentru mine.

Câțiva dintre copiii din clasa mea aveau case de vacanță, dar acestea se aflau toate în Muskoka, la mică distanță cu mașina de oraș, înspre nord, unde cuvântul *cabană* nu părea tocmai potrivit pentru vilele cu vedere la apă aliniată de-a lungul falezelor stâncoase din regiune. Tata a refuzat categoric să caute în Muskoka. A spus că decât să cumpărăm o casă acolo, mai bine rămâneam în Toronto pe timpul verii – era prea aproape de oraș și prea aglomerat. Așa că el și mama și-au concentrat căutările în comunitățile rurale din nord-estul mai îndepărtat, pe care tata l-a declarat prea dezvoltat și supraevaluat, așa că au mers și mai departe în nord, până când, în cele din urmă, s-au decis pentru Barry's Bay, un sătuc adormit de muncitori, care se transforma într-un oraș turistic agitat

pe timpul verii, trotuarele aglomerându-se de proprietari de cabane și europeni porniți în drumeție cu corturi spre Algonquin Provincial Park.

— O să-ți placă acolo, puștoaico, a promis el. Este locul ideal pentru o *cabană*.

Am ajuns, până la urmă, să aștept cu nerăbdare drumul de patru ore cu mașina de la casa noastră în stil Tudor din centrul orașului Toronto până la lac, dar acel prim drum a durat o eternitate. Civilizații întregi s-au născut și au apus până am ajuns să trecem de semnul de „Bun-venit în Barry's Bay”, eu și tata în camionul pentru mutări și mama venind din urma noastră în Lexus. Spre deosebire de mașina mamei, camionul nu avea nici un sistem de sonorizare decent, nici aer condiționat, așa că n-am avut încotro și a trebuit să ascult zumzăitul monoton al postului CBS Radio, cu dosul pulpelor înțelepte pe vinilul banchetei și cu bretonul lipit de fruntea-mi năclăită.

Aproape toate fetele dintr-a șaptea, colege de clasă cu mine, s-au luat după Delilah Mason, făcându-și breton, deși nouă nu ne stătea deloc la fel de bine. Delilah era cea mai populară fată din promoția noastră, iar eu mă consideram norocoasă că eram una dintre cele mai bune prietene ale ei. Sau cel puțin fusesem, înainte de incidentul din noaptea când am dormit la ea. Bretonul ei forma un frumos baldachin roșu deasupra frunții, în vreme ce al meu sfida atât gravitația, cât și produsele de coafat, stând sculat în ciudate smocuri și direcții, făcându-mă să arăt întru totul ca o fată ciudată de treisprezece ani ce eram, și nicidecum ca bruneta misterioasă cu ochi negri care voiam să fiu. Părul meu nu era nici drept, nici ondulat, părând să-și modifice personalitatea pe baza unui număr imprezvizibil de factori, de la ziua săptămânii la starea vremii, până la felul cum dormisem cu o noapte în urmă. În timp ce eu făceam tot

ce puteam pentru a-i face pe oameni să mă placă, părul meu refuza să se supună.

Bare Rock Lane era un drum de pământ îngust, care șerpuia prin vegetația de pe malul vestic al Lacului Kamanisgeg și care, așa cum îi spunea numele, era un drumeag pavat cu piatră – și atât. Ruta pe care tata a cotit era atât de năpădită de buruieni, că ramurile zgâriau lateralele micului nostru camion.

– Simți mirosul, puștoaico? m-a întrebat tata, lăsând geamul în jos în timp ce camionul continua să ne hurducăie pe drumul denivelat. Am inspirat adânc amândoi, iar parfumul acelor de pin de mult căzute mi-a umplut nărilor, teluric și medicamentos.

Am tras la ușa din spate a unei cabane modeste cu acoperiș ascuțit, ascunsă printre imenșii pini albi și roșii care creșteau împrejurul ei. Tata a oprit motorul și s-a întors către mine, cu un zâmbet pe sub mustața lui grizonantă și clipind din ochi îndărătul ochelarilor cu rame negre.

– Bine ai venit la lac, Persephone, mi-a spus.

Cabana avea acel incredibil miros de lemn afumat, care, cumva, nu s-a dus niciodată, nici măcar după mulți ani în care mama a aprins prețioasele ei lumânări parfumate de la Diptyque. De fiecare dată când reveneam acolo, rămâneam în cadrul ușii, inspirând acel miros, așa cum am făcut-o în acea primă zi. Nivelul principal era un spațiu deschis mic, acoperit din podea până în plafon cu scânduri crem de lemn noduros. Niște ferestre imense dădeau înspre o priveliște aproape insuportabil de uluitoare a lacului.

– Uau, am murmurat, observând scara care ducea dinspre terasă în jos, pe coama unui deal abrupt.

— Nu-i rău, ha? Tata mă bătu pe umăr.

— Mă duc să verific apa, am spus eu, și-am și țâșnit afară pe ușa laterală, care s-a închis în urma mea cu un entuziast poc.

Am coborât în fugă zecile de trepte până când am ajuns la ponton. Era o după-amiază umedă, fiecare peticel de cer fiind acoperit de nori denși cenușii ce se oglindeau în apa liniștită, argintie, de jos. Abia dacă puteam distinge cabanele presărate pe celălalt mal. M-am întrebat dacă aș fi putut înota până acolo. M-am așezat pe marginea pontonului, bălăbănindu-mi picioarele în apă, șocată de toată acea liniște, până când mama a strigat după mine să mă duc s-o ajut la despachetat.

Când am terminat de descărcat camioneta, eram obosiți și iritați de atâtea cutii cărate și de cât ne luptaserăm cu țăntarii. I-am lăsat pe mama și tata să organizeze bucătăria și m-am dus sus. Acolo erau două dormitoare. Părinții mi-l lăseseră mie pe cel cu vedere la lac, zicând că dacă tot petreceam mai mult timp în camera mea, măcar să mă bucur de priveliște. Mi-am despachetat hainele, am făcut patul și am așezat la capăt un pled de lână Hudson's Bay împăturit. Tata nu era de părere că ne trebuie astfel de pături groase de lână vara, dar mama a insistat să ia câte una pentru fiecare pat.

— Suntem în Canada, a explicat mama pe un ton care spunea că asta ar fi trebuit să fie evident.

Am aranjat un teanc periculos de înalt de cărți broșate pe noptieră și am lipit un poster al filmului SF *Creatura din Laguna Neagră* deasupra patului. Aveam o slăbiciune pentru stilul horror. Urmăream tone de filme de groază, părinții mei renunțând de multă vreme să le mai cenzureze, și citeam pe nerăsuflăte cărți de R.L. Stine și Christopher Pike, dar și cele mai noi serii despre adolescenți sexy care se transformau în vârcolaci când era lună plină și adolescenți sexy care vânau

fantome după antrenamentul majoretelor. Pe vremea când aveam încă prieteni, obișnuiam să aduc cărțile la școală și să citesc cu glas tare fragmentele interesante (adică orice cu mult sânge și cât de puțin erotism). La început, mi-a plăcut doar să stârnesc o reacție din partea fetelor, adoram să fiu în centrul atenției, însă cu plasa de siguranță a cuvintelor altcuiva ca amuzament. Dar cu cât citeam mai multă literatură de groază, cu atât am ajuns să îmi placă mai mult povestea din spatele poveștii – cum reușeau autorii să facă situații imposibile credibile. Îmi plăcea cum fiecare carte era deopotrivă predictibilă și inedită, reconfortantă și surprinzătoare. Sigură, dar niciodată anostă.

– Pizza la cină?

Mama stătea în ușă, uitându-se la poster, dar fără să comenteze.

– Au pizza aici?

Barry's Bay nu mi se păruse destul de mare ca să aibă livrare la domiciliu. Dar, după cum s-a dovedit, nici nu aveau, așa că ne-am suit în mașină și am mers la Pizza Pizza, o pizzerie care vindea doar la pachet, plasată pe colțul uneia dintre cele două alimentare din oraș.

– Câți locuitori are orașul ăsta? am întrebat-o pe mama. Era ora șapte seara și majoritatea prăvăliilor de pe artera principală păreau închise.

– Cam o mie două sute, deși bănuiesc că vara numărul se triplează, cu atâtea vile câte am văzut, a spus ea. Cu excepția terasei aglomerate a unui restaurant, orașul era destul de pustiu. Taverna cred că este locul unde *trebuie* să ieși sâmbătă seara, a comentat ea, încetinind când am trecut prin față.

– Pare să fie *unicul* loc unde poți să ieși, am spus eu.

Când ne-am întors acasă, tata instalase deja micul televizor. Nu aveam cablu, dar aduseserăm toată colecția noastră de DVD-uri.

— Mă gândeam să vedem *Război în familie*¹, a spus tata. Pare potrivit, nu crezi, puștoaico?

— Hmm... M-am așezat pe vine să studiez conținutul dulapului. *Proiect: Vrăjitoarea*² ar fi de asemenea potrivit.

— Eu nu mă uit la așa ceva, a spus mama, punând farfuria și șervete lângă cutiile cu pizza pe masa de cafea.

— Atunci, *Război în familie* rămâne, a spus tata, introducând caseta în aparatul video. Un clasic cu John Candy. Ce poate fi mai bun?

Afară vântul se întetise, șuierând printre ramurile pinilor, iar valurile brăzdau acum suprafața lacului. Aerul care pătrundea prin ferestre mirosea a ploaie.

— Da, am spus eu, luând o mușcătură din felia de pizza. Până la urmă e destul de mișto.

Un fulger zimțat brăzdă cerul, luminând pinii, lacul și dealurile de pe celălalt mal, de parcă cineva ar fi făcut o fotografie cu blițul, cu un aparat foto gigantic. Am privit furtuna, hipnotizată, de la fereastra dormitorului meu. Priveliștea era cu mult mai măreață decât peticul de cer pe care-l puteam vedea din camera mea din Toronto, tunetul, atât de puternic, încât părea că este chiar deasupra cabanei, ca și cum se produsese la

1 Titlu original: *The Great Outdoors* – film american de comedie din 1988, cu Annette Bening, Dan Aykroyd și John Candy, în regia lui Howard Deutch (n. tr.).

2 Titlu original: *The Blair Witch Project* – film american independent din genul groază/psihologic, cu buget redus, realizat în 1999 de Daniel Myrick și Eduardo Sánchez (n. tr.).

comandă, special pentru prima noastră noapte acolo. În cele din urmă, bubuiturile asurzitoare s-au pierdut în depărtare, iar eu m-am băgat din nou în pat, ascultând ploaia plesnind geamurile ferestrelor.

Mama și tata coborâseră deja când m-am trezit eu, a doua zi de dimineață, derutată pentru o clipă de soarele strălucitor care pătrundea prin ferestre și de undele de lumină care se mișcau pe tavan. Stăteau cu cafelele în față și ceva de citit în mâini – tata în fotoliu, cu un număr din *The Economist*, scărpinându-se absent în barbă, iar mama pe un taburet la blatul din bucătărie, răsfoind o revistă groasă de amenajări, cu ochelarii ei mari cu rame roșii așezați în echilibru pe vârful nasului.

— Ai auzit tunetul ăla astă-noapte, puștoaico? a întrebat tata.

— A fost cam greu să nu-l aud, am spus eu, luând o cutie de cereale pentru micul-dejun din dulapul încă aproape gol. Nu cred că am dormit prea mult.

După micul-dejun, am umplut o geantă de pânză cu provizii – un roman, câteva reviste, balsam de buze și un tub de cremă de soare SPF 45 – și am coborât la lac. Deși turnase peste noapte, pontonul era deja uscat de la soarele matinal.

Am întins un prosop și mi-am uns toată fața cu cremă de soare, pe urmă m-am întins pe burtă, cu fața sprijinită în palme. Într-una din direcții, nu mai era alt ponton pe o distanță de, poate, 150 de metri, însă în direcția cealaltă, era unul relativ aproape. De el era legată o barcă cu rame și ceva mai departe de țărm era ancorată o plută. Mi-am scos cartea și am reluat lectura de unde rămăsesem cu o noapte în urmă.

Probabil că am adormit, pentru că am fost brusc trezită de un *pleosc* zgomotos și de chiotele și râsetele unor băieți.

- Te prind! a strigat unul.
- Vezi să nu! s-a auzit alt glas mai gros.

Pleosc!

Două capete se legănau pe lac lângă pluta vecinilor. Am rămas întinsă pe burtă, privind-i cocoțându-se pe plută și sărind în apă cu tot felul de răsuciri, flic-flacuri și tumbe. Era la începutul lui iulie, dar amândoi erau deja bronați. Am presupus că erau frați și că cel mai mic și mai sfrijit era, probabil, de-o vârstă cu mine. Cel mai mare era cu un cap mai înalt decât el, umbrele sugerând mușchii în formare de-a lungul trunchiului și al brațelor. Când l-a aruncat pe cel mai mic peste umăr direct în apă, m-am ridicat în șezut și am început să râd. Ei nu mă observaseră până atunci, însă acum, băiatul mai mare se opri, privind înspre mine cu un zâmbet larg pe față. Cel mic s-a urcat pe plută și a venit lângă el.

- Hei! a strigat cel mare, fluturându-și brațul.
- Hei! am strigat și eu drept răspuns.
- Vecina nouă? a strigat el.
- Da, am urlat eu.

Băiatul mai mic a rămas uitându-se cu gura căscată, până când cel mare l-a înghiontit în umăr.

- Iisuse, Sam, salută și tu.

Sam a ridicat o mână și a rămas holbându-se la mine, până când băiatul mai mare l-a împins din nou în apă.